

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119207380
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119207380.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Gabriela Brišková a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, proti žalovanému: O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXXX E. - P., o zaplatenie 827,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 12Csp/79/2019 - 55 zo dňa 10. júna 2020, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v závislom výroku o náhrade trov konania (vo výroku II. a III.), takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej, zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania r u š í a vec sa v zrušenej časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trnava č. k. 12Csp/79/2019-23 zo dňa 29.10.2019 v plnom rozsahu, výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. právnej predchodkyňi žalovaného nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd po citovaní § 488, § 489, § 657, § 658 ods. 1, § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, 3, 4, § 53 ods. 2, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. a), f), j), k), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) rozsudok v napadnutej časti vecne odôvodnil tým, že strany sporu uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe uzatvorenej úverovej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej z titulu pôžičky sumu 1.600,- eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Zmluva o pôžičke uzatvorená medzi veriteľom a spotrebiteľom však neobsahuje náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, konkrétne podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve je uvedená len jedna suma splátky, a to v sume 69,80 eur, t. j. nie je uvedená výška splátky v členení na istinu, úrok a poplatky. Zákomom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom náležitostí ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením

celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy.

3. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením mesiaca a roku, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

4. Súd ďalej konštatuje, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje povinnosť uviesť RPMN, pričom podmienky pre jej výpočet určuje v prílohe zákona. Je zrejmé, že zmluva o pôžičke neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda v zmluve chýba jednoznačné uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet s vysvetlivkami pre spotrebiteľa tak, aby bolo možné do matematického vzorca doplniť všetky údaje uvedené v zmluve, potrebné na jeho výpočet, a aby bolo možné overiť správnosť jeho výpočtu. Vzorec na výpočet RPMN je uvedený len vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, avšak úplne absentujú akékoľvek vysvetlivky k uvedenému matematickému vzorcu, takže nie je zrejmé, čo jednotlivé údaje vo vzorci znamenajú. Spotrebiteľ teda nemá možnosť preveriť správnosť výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom.

5. Absentujúcou náležitosťou zmluvy je aj označenie druhu spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch.

6. Nakoľko v zmluve neboli splnené základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), písm. f), písm. j) a písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

7. Nebolo sporné, že žalovanej bola z titulu pôžičky poskytnutá čiastka 2.000,- eur, na zmluvu žalovaná plnila celkom sumu vo výške 2.447,82 eur. Keďže súd dospel k záveru, že žalovanej poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, súdu neostávalo nič iné, ako len žalobu pre jej nedôvodnosť zamietnuť tak, ako je uvedené vo výroku II. rozsudku.

8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Súd konštatuje, že v konaní vznikla situácia, kedy žalovaná bola v konaní síce plne úspešná, avšak tejto do súčasnosti nevznikli žiadne trovy konania. Súd je toho názoru, že ak by aj rozhodoval o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej, tak tejto už nemôže vzniknúť právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie samotné by bolo skončené skôr, ako by jej trovy vznikli. Pričom súd by následne samostatným rozhodnutím rozhodol, že priznáva žalovanej náhradu trov konania vo výške 0,- eur. Súd je toho názoru, že takýto postup by bol priamo v rozpore s čl. 17 CSP, a preto rozhodol o náhrade trov konania žalovanej vo výroku III. tohto rozsudku v záujme hospodárnosti, účelnosti a rýchlosti konania tak, že žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

9. Proti tomuto rozsudku, výlučne čo do výroku II. a III., podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Podľa žalobcu je právne posúdenie úveru ako bezúročného nesprávne. Zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom. Žalobca považoval názor súdu prvej inštancie ohľadom absencie rozdelenia splátky na časť splátky prislúchajúcej na istinu, časť prislúchajúcu na úroky a časť na poplatky za nesprávny a prekonaný záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR uznesenie sp. zn. 3Cdo146/2017, ako aj právnym názorom Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej. Ide o uzavretú právnu otázku v rozhodovacej

praxi súdov SR, ako aj Súdneho dvora EÚ a je nemysliteľné, aby v právnom štáte súd prvej inštancie zastával diametrálne odlišný právny názor. Zmluva obsahuje všetky predpoklady pre výpočet RPMN. Keďže jediným nákladom dlžníčky s úverom bolo zmluvný úrok 32 % p. a., ide aj o jediný predpoklad pre výpočet RPMN, ktorý je v zmluve uvedený. Takisto je v zmluve uvedená aj konečná splatnosť úveru, ktorá bola dohodnutá na 20.01.2018, keď jednotlivé splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci (článok IX. bod 6.2, str. 3 zmluvy) a konečná splatnosť bola dohodnutá na mesiac 1/2018. V zmluve je vymedzený aj druh spotrebiteľského úveru - najľahšia pôžička v sume 2.000,- eur, ktorá bola poskytnutá na účet žalovanej. Správnym právnym posúdením zmluvy by súd prvej inštancie zistil, že zmluva má všetky obligatórne náležitosti a žalobe by vyhovel. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 827,65 eura s úrokom z omeškania 5 % p.a. od 30.01.2017 do zaplatenia všetko do troch dní od právoplatnosti a žalobcovi sa priznáva voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

10. Právna predchodkyňa žalovaného odvolací návrh nepodala a k odvolaniu sa nevyjadrila.

11. Uznesením č. k. 23CoCsp/18/2021 - 113 zo dňa 30.06.2021 rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 63 ods. 1, 2 CSP tak, že v konaní pokračuje so žalovaným ako dedičom po poručiteľke B. C., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom P., ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX, t. j. v priebehu odvolacieho konania.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

13. Predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie 827,65 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že spoločnosť Consumer Finance Holding a. s. a právna predchodkyňa žalovaného uzatvorili dňa 20.01.2014 zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky č. 5510503899, na základe ktorej poskytla spoločnosť Consumer Finance Holding a. s. právnej predchodkyňi žalovaného pôžičku vo výške 2.000,- eur.

14. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva zo dňa 20.01.2014 neobsahuje náležitosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súd dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), § 9 ods. 2 písm. f) (termín konečnej splatnosti úveru), § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (v zmluve chýba jednoznačné uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN, v danom prípade matematický výpočet s vysvetľkami pre spotrebiteľa) a § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch (označenie druhu spotrebiteľského úveru).

15. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že právny názor súdu prvej inštancie týkajúci sa absencie rozdelenia splátky na časť splátky prislúchajúcej na istinu, časť prislúchajúcu na úroky a časť na poplatky je nesprávny a prekonaný záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR uznesenie sp. zn. 3Cdo146/2017, ako aj rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej. Podľa žalobcu zmluva obsahuje termín konečnej splatnosti, ktorý je dojednaný na 20.01.2018, keď jednotlivé splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci (článok IX. bod 6.2, str. 3 zmluvy) a konečná splatnosť bola dohodnutá na mesiac 1/2018. Zmluva obsahuje taktiež všetky predpoklady pre výpočet RPMN. Keďže jediným nákladom dlžníčky s úverom bolo zmluvný úrok 32 % p. a., ide aj o jediný predpoklad pre výpočet RPMN. V neposlednom rade je v zmluve vymedzený aj druh spotrebiteľského úveru - najľahšia pôžička v sume 2.000,- eur, ktorá bola poskytnutá na účet žalovanej.

16. Medzi stranami sporu nie je sporné, že nárok žalobcu vznikol zo spotrebiteľského právneho vzťahu, právna predchodkyňa žalovaného vystupovala pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľ, je slabšou stranou

v spore a súd je oprávnený a povinný jej poskytnúť ochranu v súlade s § 290 a nasledujúcimi CSP a okrem iného môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

17. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

18. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

19. Odvolací súd poukazuje na to, že interpretácia, resp. výklad právnej normy je nevyhnutnou súčasťou tak právnej teórie, ako aj právnej praxe. Právny výklad je integrálnou súčasťou procesu aplikácie práva, čo sa najzreteľnejšie prejavuje v súdnej aplikácii práva. Úlohou výkladu je konkretizácia zákona v danom prípade, teda úloha aplikácie práva. Predstavuje predovšetkým proces objasňovania zmyslu, obsahu a významu textov prameňov práva ako nosičov právnych pravidiel. Cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Pre výklad právneho predpisu je rozhodujúca v ňom vyjadrená vôľa zákonodarcu, ktorú možno objektivizovať tak, ako to vyplýva zo znenia zákonného ustanovenia a významových súvislostí, do ktorých je zaradené. Sudca sa pritom nemusí zastaviť u doslovného znenia normy.

20. Je nesporné, že ust. § 11 v spojení s § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväžiť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie.

21. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že je potrebné považovať spotrebiteľský úver poskytnutý právnej predchodkyni žalovaného na základe uzatvorenej zmluvy zo dňa 20.01.2014 za bezúročný a bez poplatkov, bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov /§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy/.

22. V tomto smere sa odvolací súd nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko má za to, že zmluva zo dňa 20.01.2014 spĺňa toto kritérium a náležitosť v zmysle citovaného ustanovenia. Súd prvej inštancie sa dopustil nesprávnej interpretácie inak správne použitej právnej úpravy, týkajúcej sa vymedzenia splátok úveru ako jednej z podstatných náležitostí spotrebiteľských zmlúv o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C 42/15 konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok

spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku). Odvolací súd sa preto v tejto časti nestotožňuje s prijatým právnym záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov z dôvodu neuvedenia výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pre potvrdenie tohto svojho stanoviska poukazuje odvolací súd na právny názor prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky k výkladu sporného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel ako dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

23. Je pravdou, že do vydania uznesenia NS SR z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017 odvolací súd prezentoval vo svojich rozhodnutiach právny názor, ktorý uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v súvislosti s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Bolo však nevyhnutné, v záujme právnej istoty prispôbiť sa rozhodovacej praxi prevažujúcej časti senátov NS SR, ktorí prezentujú odlišný výklad uvedeného ustanovenia zákona tak, ako je vyššie uvedené.

24. NS SR v rozsudku z 10.11.2016 sp. zn. 3Cdo 174/2016 vyslovil, že aj v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu môže byť niekedy riešenie interpretačných a aplikačných problémov (odstraňovanie nejednotností) spojené s procesom postupného zjednocovania názorov, v počiatkových fázach ktorého nie je vylúčená možnosť výskytu rozhodnutí spočívajúcich na odlišných alebo až protichodných názoroch. Právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielných právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry. Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

25. V záujme zjednotenia rozhodovacej praxe súdov v danej veci odvolací súd akceptoval právny názor žalobcu vyjadrený v odvolaní v tom, že nebol správny názor súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a rozpis splátky nebol potrebný na časť istiny, úrokov a poplatkov, preto v súvislosti s týmto argumentom následne nebolo možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

26. V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín konečnej splatnosti sa má vykladať ako dátum ukončenia zmluvy a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy. Dikcia zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti úveru bol vyjadrený určito, jasne, zrozumiteľne. Faktom je, že priamo v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa v texte úverovej zmluvy pojem „termín konečnej splatnosti“ uvádza, ako:

1/2018. Podľa názoru odvolacieho súdu tento termín je dostatočne určitý, nakoľko z obsahu zmluvy je zrejmé, že splátky sú splatné vždy 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, preto ak termín konečnej splatnosti uvádza mesiac a rok, je pre spotrebiteľa dostatočne určitým. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval odvoláciu námietku žalobcu za dôvodnú.

27. Odvolací súd nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. absencii označenia druhu spotrebiteľského úveru. Po preskúmaní zmluvy je zrejmé, že táto označenie druhu úveru obsahuje, a to uvedením produktového označenia „Najľahšia pôžička“. Navyše v časti IX. zmluvné podmienky bod 2 Definície je uvedené, že „Pôžička“ znamená bezúčelový spotrebiteľský úver v čiastke poskytnutej klientovi spoločnosťou. Záver súdu prvej inštancie je tak nesprávny.

28. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že zmluva o pôžičke neobsahuje náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. v zmluve absentuje jednoznačné uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN. Podľa súdu prvej inštancie je potrebné do tejto kategórie zaradiť aj matematický výpočet s vysvetlivkami pre spotrebiteľa tak, aby bolo možné do matematického vzorca doplniť všetky údaje uvedené v zmluve potrebné na jeho výpočet a aby bolo možné overiť správnosť jeho výpočtu. Vzorec na výpočet RPMN je uvedený len vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, avšak úplne absentujú akékoľvek vysvetlivky k uvedenému matematickému vzorcu, takže nie je zrejmé, čo jednotlivé údaje vo vzorci znamenajú. Odvolací súd považuje uvedenú konštatáciu súdu prvej inštancie za nesprávnu. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená dňa 20.01.2014, v časti IX. Zmluvné podmienky v bode 7. RPMN, uvádza nielen vzorec pre výpočet RPMN, ktorý je v súlade s prílohou č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch, ale aj jednotlivé vysvetlivky k symbolom uvedeným vo vzorci. Napriek uvedenému však odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 183/2020 zo dňa 24.02.2021, v ktorom dovolací súd konštatoval, že na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2.

29. Pri údají o RPMN v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. j) sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jej výšky. Ak by zmluva tento údaj obsahovala, nebolo by možné, aby pri zadaní rovnakých údajov vychádzali pri matematickom prepočte RPMN rôzne výsledky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Ďalej odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g): „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Preto je potrebné tieto predpoklady v zmluve zistiť, či sú uvedené, ktoré boli pre výpočet RPMN použité.

30. Ako už bolo vyššie uvedené nárok žalobcu vznikol zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Právna predchodkyňa žalovaného vystupovala pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľ, je slabšou stranou v spore a súd je oprávnený a povinný jej poskytnúť ochranu v súlade s § 290 a nasledujúcimi CSP a okrem iného môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP). Právnomu predchodcovi žalobcu ako dodávateľovi služby vyplývalo z § 11 ods. 2 s poukazom na § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch postupovať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru právnej predchodkyňi žalovaného a zisťovať jej bonitu. Zo zmluvy o spotrebiteľskom

úvere je zrejmé, že právnej predchodkyňi žalovaného bol poskytnutý úver 2.000,- eur, čo nie je zanedbateľná čiastka a doposiaľ nebolo zisťované, či právna predchodkyňa žalovaného ako spotrebiteľ splňala predpoklady k poskytnutiu spotrebiteľského úveru v pomerne vysokej čiastke.

31. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzavretia zmluvy) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti spotrebiteľa splácania úverov.

33. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

34. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27.03.2014, LCL Le Crédit Lyonnais proti Fesihovi Kalhanovi, C-565/12 uviedol, že najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov, ktorí sa takého správania dopustia. Vzhľadom na dôležitosť tohto cieľa, ktorým je zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, body 52 a 53).

35. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi informáciu len o výške svojich príjmov a výdavkov, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné

a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

36. Žalobca doposiaľ nešpecifikoval a súd prvej inštancie nezisťoval, či žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou, aké všetky informácie týkajúce sa schopnosti právnej predchodkyne žalovaného splácať úver zisťoval a ako informácie vyhodnocoval. Súd je oprávnený a povinný poskytnúť spotrebiteľovi ako slabšej strane v spore ochranu a postupovať podľa § 295 CSP a môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

37. Súd prvej inštancie je tiež oprávnený posúdiť zmluvu zo dňa 20.01.2014 z hľadiska, či obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iných náležitostí napríklad aj všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu v kontexte uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 183/2020 posúdiť treba všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov.

38. Formulácia § 297 písm. b/ CSP korešponduje s formuláciou § 177 ods. 2 písm. a/ CSP. Ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie vecí, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagateľný cenový (ktorého výška je však rozdielna). Cieľom prvých dvoch znakov je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariadovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednať argumenty strán, týkajúce sa právneho posúdenia sporu.

39. Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobcu žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela (ostala pasívna).

40. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie zisteného skutkového stavu (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa článku 2 CSP), vytvorí stranám procesný priestor na vyjadrenie sa v uvedenom smere. Ak súd prvej inštancie považuje za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP môže o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Súčasne ak sa javí, že strana konania nespĺnila dôkaznú povinnosť (nepriložila k žalobe dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich tvrdení, právne významných pre posúdenie veci), bol by dôvod na nariadenie pojednávania, keďže v zmysle § 181 ods. 2 veta prvá CSP súd informuje strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností ako i o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 veta druhá CSP). Postup súdu musí byť pre strany konania predvídateľný a transparentný.

41. Z koncepcie ustanovení § 177 ods. 2 písm. a/ a § 297 písm. b/ CSP vyplýva, že zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, v ktorých žalobe vyhovie spravidla v celom rozsahu. Preto ak súd dospel k záveru, že tvrdený skutkový stav v danom štádiu konania, žalovanou stranou nepopretý, nie je možné vziať za základ rozhodnutia, nemohol pristúpiť k vyhláseniu rozsudku bez nariadenia pojednávania.

42. Odvolaciemu súdu z vyššie uvedených dôvodov, neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníkov konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania, právo strán sporu vyjadrovať sa k vykonávanému dokazovaniu, dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti (výrok II.) a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec v zrušenej časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

43. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť nárok žalobcu uplatňovaný žalobou v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, t. j. súd prvej inštancie vyzve žalobcu, aby preukázal, akým spôsobom právny predchodca žalobcu zisťoval a posudzoval bonitu právnej predchodkyne žalovaného pred poskytnutím úveru. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania súd vyhodnotí, či pri činnosti právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa v prejednávanej veci (ne)došlo k hrubému porušeniu jeho povinnosti pri overovaní bonity právnej predchodkyne žalovaného ako spotrebiteľa. Povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o výdavkoch a celkovej sociálno-ekonomickej situácii právnej predchodkyne žalovaného v rozpore s odbornou starostlivosťou je možné považovať za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že povinnosťou právneho predchodcu žalobcu v súvislosti so skúmaním bonity právnej predchodkyne žalovaného bolo aj prihliadnuť na údaje zistené z príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácať úver (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch), t. j. žalobca tiež uvedie, do akých databáz jeho právny predchodca nahliadol a čo zistil o právnej predchodkyňi žalovaného predtým, ako jej poskytol úver vo výške 2.000,- eur.

44. V prípade, ak súd dospeje k záveru, že žalobca hrubo porušil svoje povinnosti opätovne môže žalobu žalobcu zamietnuť, pretože úver bude považovať za bezpoplatkový a bezúročný. Súd tiež posúdi všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov. Súd je rovnako z úradnej povinnosti povinný zisťovať, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 52 a nasledujúcich OZ (hlavne podľa § 53 OZ).

45. Po vykonanom dokazovaní súd vo veci opätovne rozhodne a rozhodnutie v súlade s § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodní. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

46. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).